15/02/2023

Η χειρότερη κόλαση

/ Γνώμες

Ο Κύριος μόλις έχει συλληφθεί μετά το προδοτικό φίλημα του Ιού-δα στον κήπο της Γεθσημανή καιεν τω μέσω της νυκτός έχει οδηγηθεί «εις τον οίκον του αρχιερέως».

Ο **Πέτρος**, ακολουθώντας από μακριά, μπαίνει στην αυλή του αρχιερέως και ανακατεύεται με τον όχλο και τους υπηρέτες, που λόγω του ψύχους ανάβουν φωτιά να ζεσταθούν. Εκεί όμως, εντελώς απροσδόκητα,μπρος στις καχύποπτες ερωτήσεις των υπηρετώναρνείται τρεις φορές τον **Χριστό**. Την τρίτη μάλιστα φορά προσπαθεί με όρκους και αναθέματα να αποσείσει από πάνω του κάθε υποψία για ενδεχόμενη σχέση και γνωριμία του με τον **Χριστό**. Αμέσως τότε λάλησε ο πετεινός.

- **Γράφει ο πατ. Δημήτριος Μπόκος**

Τη στιγμή εκείνη *«στραφείς ο Κύριος ενέβλεψε τω Πέτρω»*. Ενώ βρισκόταν ενώπιον του αρχιερέως, ανακρινόμενος υπό του Συνεδρίου, στρέφεται ελαφρά προς τον Πέτρο. Το βλέμμα του,διατρέχοντας το ανώνυμο πλήθος, αναζητεί μακριά στην αυλή το βλέμμα του **Πέτρου**. Και το συναντάει.Η θάλασσα του πόνου και της θλίψης που ξεχυνόταν από το βλέμμα του Χριστού, κάνει τον Πέτρο να ανανήψει αυτοστιγμεί.

Ο Χριστός δεν ρίχνει κανένα κεραυνό στον Πέτρο, δεν του επιβάλλει καμμιά τιμωρία για την άρνησή του. Του δείχνει απλώς πόσο πόνεσε. Η χειρότερη κόλαση για τον Πέτρο ήταν το βλέμμα εκείνο του Χριστού. Αποτέλεσμα: *«Και εξελθών έξω ο Πέτρος έκλαυσεπικρώς».*

Το σκηνικό αντιστρέφεται τώρα. Ο Υιός του ανθρώπου έρχεται «επί των νεφελών του ουρανού μετά δυνάμεως και δόξης πολλής». Συνοδεύεται από όλους τους αγγέλους του και κάθεται «επί θρόνου δόξης αυτού».Τα σύμπαντα τρέμουν. Ο ουρανός και η γη παρέρχονται. «Πά-ντες ως ιμάτιονπαλαιωθήσονται». Πετιούνται σαν ρούχο παλιό και ανα-καινίζονται. «Ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γη απήλθον».Οι νεκροί ανασταίνονται. Τα πάντα αλλάζουν. Αναλλοίωτος και αιώνιος παραμέ-νει μόνο ο Χριστός,*«αεί ων, ωσαύτως ων», «χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας», «ο ων και ο ην και ο ερχόμενος».*

Οι πάντες, επουράνιοι, επίγειοι, υποχθόνιοι, κλίνουν γόνυ ενώπιόν τουπερίτρομοι, αναγνωρίζουν ότι ένας και μόνο είναι ο Κύριος*, «εις άγιος, εις Κύριος, Ιησούς Χριστός»*.Κάθε αλαζονεία και έπαρση ισοπε-δώνονται. *«Ημέρα γαρ Κυρίου επί πάντα υβριστήν και υπερήφανον... Και πεσείται ύψος ανθρώπων και υψωθήσεται Κύριος μόνος εν τη ημέρα εκείνη».*

Και όμως! Ο φοβερός αυτός **Κριτής** δεν έρχεται για να ανάψει τις φωτιές και τα καζάνια της κόλασης. Δεν έρχεται για να ρίξει τους κε-ραυνούς του πάνω στους καταραμένους αμαρτωλούς. Δεν είναι ο κατά τον Όμηρο *«νεφεληγερέτα Ζευς»,* που συμμαζώνει τα απειλητικά μαύρα σύννεφα,που κραδαίνει τους κεραυνούς «με φοβέρες και μ' αίματα»και εξαπολύει ανελέητατη θεία νέμεση πάνω στην «ύβριν» του ανθρώπου. Δεν έρχεται για να τιμωρήσει και να βγάλει το άχτι του πάνω στους αποστάτες και αρνητές.

Έρχεται να κλάψει για τελευταία φορά για τα τέκνα του, αυτά που ποτέ δεν σταμάτησε να αγαπάει, να τα συμμαζεύει πάντα στην αγκαλιά του, «ον τρόπον επισυνάγει η όρνις τα νοσσίαεαυτής υπό τας πτέρυγας»,αλλά που με δική τους

αμετάκλητη και αιώνια επιλογή θέλησαν να ζήσουν μακριά του.

Τότε θα δούμε όλοι ότι στο βλέμμα του **Χριστού** δεν θα αστράφτει η φλόγα και η δίψα της εκδίκησης, αλλά ο ίδιος απροσμέτρητος εκείνος πόνος, η θλίψη και η αγάπη, με τα οποία κοίταξε τον **Πέτρο** τη στιγμή της άρνησής του. Και αυτό το βλέμμα θα είναι η χειρότερη κόλα-ση.Οδυνηρότερη από κάθε βάσανο, από κάθε φωτιά που μπορεί να φανταστεί κανείς.

Καλύτερα να μας ρίξει μύριους κεραυνούς, παρά να αντικρύσουμε το δακρυσμένο εκείνο βλέμμα του Χριστού. Και μετά να χάσουμε για πάντα την ευκαιρία να βλέπουμε το γαλήνιο ήμερο πρόσωπό του.

Βάλε μας, Κύριε, μ’ αυτούς που θα βλέπουν αιώνια *«του σου προσώπου το κάλλος το άρρητον»!*